

□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□ ! (□□□□)

முஸ்லிம் மாதக் கணக்கின்படி அன்று முதல் வியாழன் . அஸர் தொழுகை நேரம் . உமர் கத்தாப் நகர் வலிஷா தரகா முன்பு வரிசையில் நின்றிருந்தனர் ஆண்களும் , பண்களும் . எதிர்புறம் அமரைத் திருந்த ஹாபீஸ் ஷா நவாஸ் கான் மஸ்ஜித் முன்பாக சலேவை, துப்பட்டி அணிந்திருந்த மஹ்மூட் பண்கள் பகைகளுடன் வந்து அமர்ந்தனர் . குடும்பப் பண்கள் . வறுமையை காரணமாக யாசகராக மாறியிருப்பது தெரிந்தது .

காதர்பாட்சா ஆட்டோ, பள்ளிவாசல் முன்பு வந்து நின்றது . பள்ளியின் ஆஸ்தான பக்கீர்கள் பஷா மனவை சலமா . சம்சாத் பகேம் , நபரியா பாணு தமது பிள்ளைகளுடன் ஆட்டோவிலிருந்து இறங்கினர் .

வழக்கமாக அமரூம் இடத்தில் மஹ்மூட் பண்கள் அமர்ந்திருப்பது கண்டு நபரியா பாணு கோபமுற்றான் . "ஏ கோன் துமே?" "உட்டோ" "சலலோ சலலோ" . யார் நீங்க எழுந்து போங்கள் விரட்டினாள் .

"ஏம்மா... ஏன் இப்பிடி விரட்டுறே?" "என்னமோ எங்க காலக்கிரகம் அல்லாவோட பள்ளிவாசல் வந்து உட்கார்ந்திருக்கோம் . யாரோ புண்ணியவாங்க நேர்ச்சயை கொண்டு வந்த தரப்போறாங்க . ஒனக்கு தந்தா நீ வாங்கிக்க . எங்களுக்கு தந்தா நாங்க வாங்கிக் கிற்றோம் ." துப்பட்டி அணிந்த இளம் பண்குறினாள் .

இடப்பில் கைவதைத்து நின்று கொண்டிருந்த நபரியாவை தள்ளிவிட்டு துப்பட்டி பண்கு அருகே வந்த சம்சாத் பகேம் "ஏ ஜாரி" . "பசீட்டே இருக்க? எழுந்து அந்தாண்டை போ இது எங்க இடம்" . துப்பட்டி பண்ணின் பையை பிடித்து இழுத்தாள் . "அல்லாஸ் அல்லாஹ் முஸ்லிமா இருந்துவிட்டு இப்படி செய்றாளுங்களே!" அங்கலாய்த்தபடி

அவ்விடத்தை விட்டு அகன்றனர் மஃவரும்.

பரோட்டா, வாழைப்பழம் கொண்டு வந்து பகிர்ந்தார் ஒருவர். ஓடிச் சின்று பிள்ளைகளைக் காட்டி மஃன்று, மஃன்று பொட்டலங்கள் பெற்றனர் நஃரியாவும், சம்சாத்தும். சல்மாவும். பள்ளிவாசல் காவலாளிக் கும், பராமரிப்பவருக் கும், பகிர்ந்தவரிடம் "ஏதோ ஜெனபுபீ ஏக் ஏக் தவேபாய" கட்டே டு வாங்கிக் கொடுத்தனர். இந்த சிந்கேச் சயெலால் நஃரியையும், சம்சாத்தையும் பள்ளியைப் பராமரிப்போர் விரட்டி விடுவதில்லை. மற்ற பக் கீ ர்களிடம் ஆஸ்தான பக் கீ ர்கள் சண்டையிடும் போது பள்ளிவாசல் பக் கீ ர்களாக் கே ஆதரவளிப்பர். பரஸ்பர ந்சேம்.

கட்டிட வலை சயெது உடல் நலிந்த குப்பனும், அவன் தோழன் குப்பைக் காகிதம் கன்னியப்பனும் பள்ளிவாசலின் முன்புறமுள்ள மனச்சஃர் மளிகைக் கடை எதிரில் அமர்ந்தனர். அவர்கள் தங்கியிருக்கும் பாலா நகர் சின்னப்பொண்ணு ஷாந்வாஸ் பள்ளிவாசலைப் பற்றி கஃறியிருக்கிறாள். "அங்க போன பாயங்க பொட்டலம் குடுப்பாங்க பிரியாணி, குஸ்கா, கறிசோறு, ரொட்டி காசுன்னு கட்டைக் கும்." அவள் கஃறியதை நம்பி வந்திருந்தனர்.

பள்ளிவாசல் முன்புறமுள்ள ரோட்டில் மஃன்று சக்ர சகைக்கிளில் தாடி, தபாப்பி, தோளில் துண்டு சகிதம் ஒருவர் உட்கார்ந்திருந்தார். அவர் பின்முறம் தொழுகை முஸ்லா விரித்துக் கிடந்தது. அவர் அருகில் நின்றிருந்த பண்ணைக் கும், சிறு பையன்கும் சிறிதும் அவருடனான தோற்றத்தில் பொருத்தமில்லாதிருந்தது.

அழுக்கு உடையுடன் பஞ்சம் பிழைக்க வந்திருந்த நான்கு பண்கள் கைக் குழந்தைகளுடன் மஃன்று சக்ர சகைக்கிள்காரர் அருகில் நிற்பபி கயைநேதிக் கொண்டிருந்தனர். "ஏய்ஸ் ஏய் இந் தாம மா அந் தாண்டபைபோ இங்க நின்றும் கட்டே காதே போ, போ" விரட்டினார் சகைக்கிள்காரர். உடன் அவர் மனவியும் சரேந்து விரட்டினாள்.

சகைக்கிள்காரரின் தாடி, தபாப்பியைப் பார்த்து மிரண்டு ஒதுங்கியே நின்றிருந்த நால்வரும் விரட்டும் போது அவர் பசேய பசே சபைப் பார்த்து அவர் முஸ்லிமல் லவென்று புரிந்து கொண்டனர். "ஏங்க ஓங்க மாதிரி வஷேம் கட்டிய நாங்க வந்துருக்கோம்? ஏதோ எங்க வறுமகைக் கு இங்க வந்திருக்கோம். என்னவோ உங்க வீட்டுக் கும் உள்ள வந்தாப்போல கத்திரீங்க." நான்கு பண்களில் ஒருவர் துடுக்குடன் கட்டார்.

வண்டிக் காரர் அப்பண்களுடன் சண்டை போட உதவிக்கு பழம் விற்கும் பத்மாவை

கூரலழிப்பு அழைத்தார். புதிய பக்கீர்களுக்காக ஆஸ்தான பக்கீர்களிடம் சண்டையிட்டு அவர்களுக்கிடையில் அமரவதைது சாப்பாட்டுகோக்கன், பொட்டலங்கள் சரிபாதி கப்பம் வசூலிப்பவள் பத்மா. அவள் மகன் ரவூபி. அதனால் அப்பகுதியினர் பயப்படுவர். பள்ளிகாம்புண்டரூகில் கடவிரித்திருப்பாள். அன்று அவள் கடைபோடவில்லை. "ஓங்க நல்ல நேரம் பத்மாகா இல்ல. பொய்ச்சு போங்க நாளகைக்கு இந்த பக்கம் வந்தீங்க அவளோதான்."

வண்டிக்காரர் கஹியதை கட்டவூடன் துடுக்குப் பெண்ணுக்கு மடுக்குக்குமலே கோபம் வந்தது. "ஓனக்கிலலாம் என்ன மரியாதை ஏம்பா இவ்ளோ பசூறியே நாங்க ஓரிஜினல் முஸ்லிம். நீ முஸ்லிமா? எங்க கலிமா சொல்லு பார்ப்போம்." வம்பிழுத்தாள். வண்டிக்காரர் மிரண்டு போனார். பம்மினார். கதைத்தியூடன் நடந்து வந்த குத்புதீன் ஹாஜியார் அவர்களபை பார்த்து "என்ன சண்டை இங்கே?" சத்தம் போடவே அமதியாயினர்.

மொடாக்குடியன் ஹனீப் போதையூடன் பள்ளிமுன் வந்து அவன் இடத்தில் அமர்ந்தான். தாடி, தலை மொட்டை, ஜிப்பா, கலை சகிதம் குடித்துவிட்டு பள்ளிவாசல் வாயில் முன்பே மல்லாந்து கிடப்பான். தண்ணீர் தளித்து விரட்டுவர். சிறிது நேரத்தில் மீண்டும் வந்து அமர்ந்து கொள்வான். பள்ளி நிர்வாகிகள் கண்டு கொள்வதில்லை. பொதுமையில் லாத ஒரு வகை பாசம்.

'கஞ்சா' மஸ்தான், ஹனீப் அரூகில் வந்தமர்ந்தான். இருவரும் கசக்கிபீடியுள் வதைத்து பற்ற வதைத்தனர். அவர்கள் விடும் புகை நாற்றம் பொறுக்க முடியாமல் மளிகைக் கடை மன்சூர் வளியே வந்து சத்தம் போட்டார். நெருப்பை அணைத்து விட்டு ஒன்றும் திரியாத மாதிரி அமர்ந்து கொண்டனர். மன்சூர் கடகைக்குள் சின்றதும் மீண்டும் பற்ற வதைத்து இழுத்தனர். "இவனுக்கு தொந்தரவு தாங்க முடியலை. அவனுக்கு நோயை வாங்கிக் கிறதும் லாம நமக்குமில்ல கொடுக்கிறானுக்கு. பள்ளி நிர்வாகம் கடைக்கமாட்டேங்குது!" முணங்கிக் கொண்டே பொட்டலம் மடித்தார் மன்சூர். தன் கடையரூகிலிருந்து தொழுகையாளிகள் சரூப்பு வாங்கி பாதுகாக்கும் பாஷா பொண்டாட்டி சல்மாவை நோக்கி சத்தம் போட்டார். "ஏம்பா அவன்குட்ட வறே பக்கம் போய் ஓக்காரச் சொல்லு".

"பாய்க்கு எதுக்கு பஜோர் பன்றே? உதர் ஜாக்கோபடை". சல்மா கஹினாள். "ஏய் இன்னாமலெப்பை பையனுக்கு வக்காலத்து வாங்குறே. ஊர் உட்டு ஊர் பொய்க்க வந்த நாட்டுப்பொறத்தான் அவன். அவன் சொல்லானனு என் கலை சொல்றே"-? "சுபஹ்ரேரோ தரோ காம்தகே" என்றான் ஹனீப்.

"உனக்கு வாய்க் கொய்ப்பு ஜாஸ்தியாப் போச்சு. போலிஸ் வந்து அச்சாதான் சரியாவே." அந்தாளும் போ மாட்டான் பாய்." காரல் கொடுத்தான் சலமா.

புர்கா அணிந்த சிவந்த பணைமணி ஒருவர் நரோக குடிகாரன் ஹனீ ப்பிடம் வந்து பிரியாணி பொட்டலமும், ஐம்பது ரூபாயும் தந்தார். பவ்யமாகப் பற்றுகளு சூல்தானுக்கும் கட்டு வாங்கிக் கொடுத்தான்.

நீண்ட நேரம் அமர்ந்திருந்த குப்பனும், கன்னியப்பனும் அப்பணைமணி பின்னால், "பாயம்மாஸ். பாயம்மா" ஓடினர். தீரந்து விட்டதெனக் கபறி காரில் ஏறி பறந்தார்.

ஆஸ்தான பக்கீர்கள் கைப்பை நிரம்பியிருந்தது. பிபிக் காத உணவுகள், பன்ரொட்டிகள் வறொஞ்சோறும், குழம்புகளை குப்பையில் எறிந்தனர். பிரியாணி, பரோட்டா பொட்டலங்களை பகை குள் வதைத்து வீட்டுக்குக் கிளம்பினர்.

"இன்னா அன்யாயம் பாருப்பா நமக்கு ஒருத்தர் கட்டத் தரமாட்டேங்கிறாங்க" கன்னியப்பனும், குப்பனும் பசேவது மளிகைக் கடமை மன்சூர் சிவியில் விழுந்தது. அவர்களை நரோக கினார். துண்டை தலபை பாவாகக் கட்டி லுங்கியை காலமுட்டி மலே நிறுத்தி கக்கூஸில் அமர்ந்திருப்பது போல் அமர்ந்திருந்தனர் இருவரும். அவர்கள் அருகில் வந்தார் மன்சூர், தலபை பா கட்டை அவிழ்த்து துண்டை தலமைலே விரித்துப் போட்டு கழுத்தை சுற்றி வகைக் ச்சொன்னார். கலையமை முட்டிக் கீழ் அவிழ்த்து விட்டு முழங்காலை மட்டி சம்மணம் போட்டு அமரச் செய்து கடகை கு திரும்பினார். சிறிது நேரத்தில் நான்கு, ஐந்து பொட்டலங்கள் கிடதை தன இருவருக்கும். மன்சூருக்கு நன்றி கபறி விடபெற்றனர்.

மஃரிப் பாங்கொலித்தது. பதிப்பகத்தில் பிழை திருத்தம் பார்த்து விட்டு வீட்டு திரும்பிய கவிஞர் கீ ம்பளளிக் குள் நுழைந்தார். காமத் சொல்லிக் கொண்பிரந்தார் மூஅதீன். தொழுகை முடிந்தது. துஆவக காக ருக் கபிவில் அமர்ந்திருந்தனர். வரிசையின் நடவடியிருந்து ஒருவர் எழுந்தார், "அஸ்ஸலாமு அலகைக்கும் எனக்கு மதுரைப் பக்கம் சொந்த ஊர். மஹிதீனாரா 30 வருஷமா ஒரு பளளியில் இருந்தனே. இதோ லட்டர் கொடுத்திருக்காங்க. ரண்டு கொமரூ இருக்கு. இனிப்பு நோயால கஷ்டப்பட்டுறனே. ஜமாத் தாரஸ் அவர் கபறி முடிக் கும் முன்பே இமாம் துஆ ஓத ஆரம்பித்தார். மஹிதீனார் வாசல் நரோக கி விரைந்து கைகளில் துண்டை விரித்து நின்றார்.

தொழுகை முடிந்து வளையினார். கவிஞர் கீ ம் சரூப்பு வதைத் திட்டத்திற்கு நடந்தார். அங்கே ஒரு இளம்பணை கைகளில் இரண்டு குழந்தைகளை வதைத்துக் கொண்டு "அத்தா என வீட்டுக் காரருக்கு ஆக்ஸிடெண்ட் ஆயிடுச்சு ஆஸ்பத்திரில் இருக்கார் குழந்தைகளை வச்சுக் கிட்டு பால கபிட வாங்க இயலாமல் கஷ்டப்பட்டுறனே. ஏதாவது

உதவி சிஞ்சுட்டு பபோங்கத்தா" என்றார்.

அடுத்து ஒரு பணை கண்கள் மட்டும் தரெயும்பபி ஹிஜாப் அணிந்து "அமாரே பாவா கிட்னி பெயிலியர் ஹோ ஹயா ஆப்கோ ஹோயா வாசே மதத் ஹரோ பாவா உதவி கட்டைக் கொண்டிருந்தார். சூன்னத் தொழுகை முடிந்தது கூர் ஆன் தஃப்ஸீ ர்துவங்கியது. நிர்வாகிகளிடன் 25 பரே அமர்ந்து கட்டைக் கொண்டிருந்தனர். வளெித் திண்ணையில் 50 பரே அமர்ந்து அரட்டை அடித்துக் கொண்டிருந்தனர். அரசு, தனியார் பணி ஓய்வு பெற்ற பள்ளிவாசல் திண்ணைத் தோழர்கள் மஸாயில் விவாதம் ஒரு புறம் நடத்திக் கொண்டிருந்தனர்.

எல்லாவற்றையும் வடிகை பார்த்துக் கொண்டு சரூப்பை மாட்டிக் கொண்டு கிளம்பினார் கவிஞர் கரீ ம். அவரது வாய் முணு முணுத்தது வார்த்தைகள் வளெியறே கவிதையாக மாறின.

"பள்ளியோ பக்கீ ர்களின் பண்ணை & சமிக

பக்தியோ பிர்தெளஸின் பக்கம்

கொள்ளை நோய் தீ ராத மட்டும்

கோரிகை கபலாகுமோ?" கொள்வீ ர்!

கல்வி, வாழ்வியல் முன்னேற்றத்துக்கு எதுவும் செய்யாது பிரியாணி பொட்டலம் கொடுத்து சோம்பறேகளாக மாற்றி வாரிசு வழியாக யாசகரை உற்பத்தி செய்யும் கபடாரங்களாக மாறிக் கொண்டிருக்கின்ற பள்ளிவாசல்கள். சமிகத் திற்கு எதைய் பற்றியும் கவலையில்லை. தொழூதால் சொர்க்கம் கிடகைகும் எண்ணம். காலரா நோயால் மொத்தமாக செத்துக் கொண்டிருக்கும் போது வணைட்டுதல் எவ்வாறு நிறைவறும். கவிதையைக் காண்பொருள்.

- அஹமது கபீ ர் ரிபாயி, முஸ்லிம் முரசு ஜூன் 2013

source: <http://jahangeer.in/?paged=2>